

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 35. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123915120/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Hun var saa syg, hendes Puls bankede saa hurtig, og hendes Øjne vandrede ustadigt rundt omkring. Skuden slingrede, som den var besat; Luften var saa tung og kvalm der nede, og Stakkelen var saa søsyg, som jeg endnu aldrig har set nogen være det. Jeg lukkede Døren op, og jeg skaffede herde koldt Vand, men lige meget hjalp det. Aa, jeg var saa trist, og man kunde have købt mit Liv for en Farthing. Ud paa Narten begyndte hun at fantasere, og i sin Vildelse sagde hun Ting, der ikke var beregnede for en fremmeds Øre, og som jeg nok skal vide at beholde hos mig selv. Saa meget kan jeg kun sige, at mine Formodninger om, hvorledes det hele hang sammen, var rigtige nok. Der var et Øjeblik, da Stormen var paa sit højeste, og da Skuden slingrede allerværst, hvor jeg frygtede for, at det skulde komme, som jeg var i en stadig Angst for, som den unge Lady fantaserede om, og hvortil hendes Moder burde have været Vidne og ikke en raa, ubehjælpssom Sømand. Men det kom Gudskelov ikke, men om Morgenens, da Kaptajnen kom ned, efter at Stormen var stillet noget af, fandt han mig sovende med mit Hoved imod Bordkanten, og i Køjen laa den unge Lady og var død. Den gamle ruskede i mig, og jeg fo'r op, og saa' først hen til Køjen, og derpaa saa' jeg Skipperen stift i Øjnene, og han blev saa bleg som den døde selv, og tumlede op paa Dækket. Jeg tog en blank Kniv, som laa i Bordskuffen, og holdt den hen foran den unge Dames Mund, men den duggede ikke. Jeg holdt min Haand paa Hjærtet og paa Pulsens, men de stod ganske stille, og saa gik jeg op paa Dækket, men først strakte jeg min Arm ud over Køjen, og svor en dyr Ed paa, at hvis nogensinde den Slynge, som havde dette paa sin Samvittighed, kom indenfor denne Arms Længde, skulde jeg slaa ham ned som en Hund, og ikke holde op at slaa ham ned, førend han laa lige saa stiv og kold som den stakkels unge, forladte Lady i Stalkøjen i „Noah's Ark“.

Den brave Sømand holdt inde her. Der var ganske stille omkring Kaptajnen. Selv Mr. Simson, der i Begyndelsen af Fortællingen havde siddet og smaagryntet, syntes nu ved Historiens Slutning at være bleven noget rørt indenfor den svære Vestekæde. Hvad mig angaar, da saa' jeg ganske tydeligt, og med smertelig Deltagelse, den stakkels unge Lady for mig. Skibets Bevægelser, Lampens Slingren, Skodernes Knagen og Bragen, og et enkelt dybt Suk eller en sagte Stønnen fra Kahyttens modsatte Ende flettede sig ind i min bevægede Stemning, og Indtrykker af Fortællingen blev saa levende, men tillige af en saa trykkende Styrke, at jeg rejste mig fra min Stol for at søge op til Stormens befriende Susen og det salte Vands forfriskende Skumkast. Men just i det samme jeg skød Stolen til Side, faldt Mr. Simsons Glas paa Gulvet, og Mr. Simson selv, der ligesom

blev kvikket op ved Støjen, vendte sig mod Amerikaneren med et lakonisk: „Hvad saa?“

„Ja, hvad saa?“ spurgte Mr. Smuggins med et ganske særegent Tryk paa Spørgsmaalet, der røbede mere Interesse eller Nysgerrighed, end jeg hidtil havde tiltænkt ham.

„Nuvel da,“ vedblev Fortælleren; „Slutningen af Historien er snart fortalt. Den gamle undgik mig saa meget som muligt, da jeg igen kom op paa Dækket, og saa snart vi fik Thømsmundingen i Sigte, gik han neden under i sin egen Kahyt. Da jeg vidste, hvad han vilde foretage sig der, og da jeg kunde beregne, at det ikke vilde vare længe, inden jeg slet ingen Besked kunde faa ud af ham, fulgte jeg bag-efter. Han havde lukket Døren, men jeg forlangte bestemt, at han skulde lukke op, og saa lukkede han ogsaa op. Naturligvis sad han med Flasken foran sig, men jeg lod, som om jeg hverken saa' den eller det Glas, han skubbede over til mig. Jeg sagde ham kort og godt, at han for min Skyld gerne kunde drikke sig fuld, men han skulde blot først give mig bestemte Oplysninger om, hvor det var, at den ulykkelige unge Dame skulde være bragt i Land; jeg vilde da besøge det altsammen, naar Mørket faldt paa. Jeg slog maaske tillige lidt i Bordet og sagde ham et Par smaa Ubehageligheder, men saa rykkede han ogsaa ud med Sproget, og da jeg havde faaet al Ting at vide, gik jeg op igen og lod ham sidde og tulle sig. Saa løb vi op til Gravesend med Floden, og gik til Ankers dér. Og da Mørkningen faldt paa, lod jeg os slæbe videre op efter mod Greenwich, indtil jeg omtrent kunde beregne, at vi maatte være udenfor det omtalte Hus. Dér lod jeg atter Ankeret gaa i Bund og fik Jollen i Vandet, og saa gik jeg ned i „Noah's Ark“, og jeg vil være en evig, om ikke det vaade stod mig i Øjnene, og mit Hjærte trak sig sammen som et Givtov, da jeg svøbte den døde ind i alt hendes Tøj og bar hende oven paa. Tørklædet, som havde været bundet om Hovedet, trak jeg næsten helt ned for Ansigtet, og til Folkene nede i Jollen sagde jeg, at den unge Miss var meget syg og slet ikke kunde støtte paa Benene. Det var de samme, som havde hentet hende i Lowestoft; de havde set, hvor daarlig hun havde været, da den gamle havde fulgt hende ned til Baaden fra Vognen, som havde holdt ude paa Pieren, og de vidste ogsaa, i hvor slet en Forfatning Stakkelen var kommen om Bord. De tog meget varsomt og forsigtigt imod hende, da jeg løftede hende ud over Rælingen; jeg var i en Fart nede hos hende og holdt hende i min Arm, og jeg hørte en af Folkene sige halvhøjt, for at trøste hende, at naar Ladyen kom i Land, saa blev det snart bedre. Medens vi roede ind, kom jeg til at tænke paa noget, som den stakkeis Pige havde sagt mig. Hun forvekslede mig jo stadig med denne Francis, og blandt andet havde hun spurgt mig, hvor det kunde